

Loskomen van de dingen

“En, gebeurt er hier nog wat, Timo Ketelaar?”

Met de knieën op de bank steun ik met de ellebogen op de rugleuning. Dromerig kijk ik, zonder aandacht naar de tuin, in de verte naar de overkant.

“Er lopen wilde reeën onder de beukenbomen.” Ik wijs in de verte: “Daar, kijk maar.”

“Je meent het, zijn die dan nog niet afgeschoten?” Emma staat op van de ontbijttafel, gaat achter me staan en duwt haar onderlijf stevig tegen mijn billen. Ze houdt mijn heupen goed vast, alsof ze elk moment een wilde hartstochtelijke rit wil gaan maken.

“En, gebeurt er nog wat?” vraagt ze opnieuw en verlangend.

Opeens lachen we allebei. Emma in haar peignoirtje, ik in mijn short en T-shirt. Op een vrijdagochtend om een uur of negen. De ontbijttafel kijkt zwijgend toe.

“Aan de overkant staan de herten even stil, alsof ze onraad bespeuren. Stil, niet bewegen,” zeg ik. Emma laat me los en loopt neuriënd naar de paar planten in de vensterbank. “Het is stil aan de overkant. Goh, wat doen die orchideeën het van je toch goed. Ongelofelijk,” zegt ze.

“Zit het er weer in?” vraagt ze terwijl ik mijn mond afveeg.

“Zei je, zit het er weer in?” zeg ik zonder dat ik er goed met mijn gedachten bij ben.

“Ja, dat zei ik.”

“Het was heerlijk.”

“Zal ik ons om vijf uur aankondigen?”

In de loop van de middag, begin van de avond.

“Als ik dat zeg wordt Gerard zenuwachtig, je weet dat hij wil weten waar hij aan toe is. Het is zijn afscheidsfeestje.”

“Je hebt gelijk, hij gaat maar een keer met pensioen.”

“Ik stuur Gerard wel even een sms.”

Gerard Vastenburger was ooit een van mijn allerbeste opdrachtgevers. We werken de laatste tijd niet meer samen, we zijn nu vrienden. Bijna tien jaar heb ik met hem op grote ontwerpprojecten samengewerkt. Gerard als eindverantwoordelijke en ik als zijn raadgever, zij aan zij.

In een mengsel van gedachten en gevoelens dwaal ik rond.

“Waar denk je aan? Je bent de laatste dagen zo afwezig.” Ze kijkt me aan en lacht me vriendelijk toe. “Wat houdt je toch zo bezig?”

“Ik denk na over hoe je jezelf kan vergeten.”

“Is dat nodig?”

“Ik wil een beetje heel blijven, niet uit elkaar vallen.”

“Is het zo erg? Wat zou je van jezelf willen vergeten?”

“Die geïrriteerdheid, die snelle geraaktheid van me, mijn scherpe tong. Ik heb ze weer eens flink afgekat op het werk.”

“Weet je wel zeker dat je de goede zaken aantrekt?” Ze neemt een slok van haar koffie en kijkt me met een glimlach aan: “Kun je er wat mee?” Ik begin onrustig op mijn stoel te schuiven.

“Nu, of straks verder praten?” vraagt ze.

“Nu,” zeg ik.

“Waar waren we gebleven?” vraagt Emma.

“Bij het feit dat ik er niet veel van bak.”

“Dat betwijfel ik, Timo. Volgens mij ben je heel goed bezig. Je hebt gewoon een fijne neus voor andermans motieven. Als je die doorziet, reageer je daar als je moe bent te heftig en te direct op. Je bent gewoon in die ander en jezelf teleurgesteld. Dat is alles.”

“Je verbaast me.”

“Jij denkt dat je in het beklagdenbankje zit, dat is niet nodig.”

“Met mijn scherpe tong heb ik ze misschien wel kwaad aan gedaan.”

“Schei nou toch uit. Weet je wat er gebeurt? Ze proberen zich eruit te redden. Gaan je gebrek aan stijl of fatsoen verwijten.” Ik wil iets zeggen. “Even wachten,” zegt Emma. Ik ben nog niet klaar met mijn Bergrede. Trek het je niet aan en tel gewoon tot drie, zodra je persoon in het geding komt.”

“Toch zit het me niet lekker. Ik wil geen harde cynicus worden of uitsluitend met mezelf bezig zijn. Anders moet ik stoppen met dit werk.” Terwijl ik dit zeg krijg ik wat meer lucht.

We rijden na het feestelijk diner loom en tevreden naar huis.

“Ik ben stomverbaasd dat Gerard me bij het afscheid publiekelijk omhelsde en drie dikke zoenen gaf. Dat heeft hij nog nooit gedaan. Waar iedereen bij was, al die keurige en stijve mensen.”

“Jij was de enige van wie hij zo afscheid nam. Die jongen houdt van je, ik weet het zeker.”

“Het was een heerlijk moment.”

“Je was zichtbaar verrast, gelukkig.”

“Ik streek de mooiste beloning van de afgelopen tijd op.”

“Daar kan je weer een tijdje op teren.”

“Ik wil nog wat zeggen over dat incident op m’n werk.”

“Ga je gang.”

“Ik wil niet meer zo op de omstandigheden, de collega’s, leunen, niet meer dan strikt noodzakelijk.”

“Maar wat is het alternatief?”

“Op mezelf, alléén, lossen van de dingen en de mensen staan, begrijp je?”

“Dat is het?” Ik voel dat ze er nog tegen in wil gaan maar gelukkig laat ze het er bij zitten. “Ja, dat is het,” en er zachtjes achteraan, “samen met jou.” Even twijfel ik of ik nog iets zal zeggen. Gelukkig doe ik dat niet en zeg: “Dat is alles.” Bijna onhoorbaar slaakt ze een zucht van verlichting.’